

Het huwelijk, een eeuwenoude traditie, staat momenteel onder druk. Scheidingen zijn legio. Met alle gevolgen vandien, zoals financiële gevolgen, de kinderen, de beide families. Je kunt er niet zomaar aan voorbijgaan.

Je zou de vraag kunnen stellen waarom sommigen na vijftig jaar nog samen zijn en anderen dit echt niet redden?

Welnu, de oplossing is simpel. Als je als jong koppel verliefd raakt dan lijkt hij of zij het mooiste wat er op aarde is. Het is een gevoel waaraan je niet kunt weerstaan. Je bent jong en je zintuigen werken op volle toeren. Het is ook een keuze, en die heb je gemaakt met je volle verstand. Naarmate je ouder wordt vervaagt de schoonheid. Er komen rimpels en je wordt bezadigder.

De natuur heeft hiervoor een oplossing bedacht. Niet in de vorm van allerlei zalfjes, smeersels of dure cosmetica.

De partner zijn zicht wordt minder. Hij of zij moet een bril gaan dragen. Het beeld van frisheid en goedlachs leven is weliswaar blijven hangen in de herinnering, terwijl de werkelijkheid door de natuur zelf wordt verdoezeld.

Ook het gehoor wordt wat minder. Als je vrouw voor de zoveelste keer zeurt over details hoef je dit niet te horen.

Oudere mannen kijken uiteraard nog naar mooie vrouwen. Echter als de vrouw wegloopt wordt de achtervolging potsierlijk. Je kan nog nauwelijks stappen, laat staan rennen.

De natuur heeft dus al deze mechanismen van zelfbescherming ingebouwd om jou te beschermen.

Zo simpel kan het leven zijn. Het enige dat wij moeten doen is dit aanvaarden.

Sommigen zullen zich halsstarrig verzetten. Maar weet dat dit een strijd is die al van bij het begin verloren is. De natuur wint altijd.

Twijfel je aan deze uitleg? Kijk dan maar eens om je heen.

Het gezegde van "De liefde is blind", is volgens mij de grootste leugen die een mens hardop heeft uitgesproken. De liefde is helemaal niet blind. Ben je achttien dan hoef je geen bril. Ik ben ervan overtuigd dat jonge verliefden hun ogen hebben uitgekeken en wellicht in mekaar iets hebben ontdekt dat anderen niet hebben gezien. Gelukkig maar, want anders zouden we allemaal achter dezelfde aanzitten.

Kunst is, wat je ontdekt hebt, te bewaren in een soort privé museum. En iedere dag moet je daar wat gaan afstoffen en soms een beetje herschikken. Je hoeft geen kaartje te kopen want het is jouw museum. Je stapt gewoon gratis naar binnen. Je kijkt wat rond en, wees gerust, in de loop der jaren ontdek je voortdurend nieuwe dingen in de schilderijen aan

de wand. Net zoals je dat in een echt museum kunt doen. Het maakt je niet dolgelukkig, maar het tovert wel een "Mona Lisa-glimlach" op je gezicht of op dat van je partner, omdat je het allemaal wat beter begrijpt.

Het wijdverbreide idee dat je je partner kunt bijsturen en wat aan zijn of haar karakter schaven is nog zo een domme kronkel. Het enige wat je kan is er de scherpe kantjes wat proberen af te halen. Maar veranderen is een goddelijke gave die niet aan een gewone sterveling is besteed. Je kan zelfs het karakter van je eigen kinderen niet wijzigen laat staan dat van je vrouw. Wat je wel kan is praten. Je kan duidelijk maken dat je dit of dat niet graag hebt. Hij of zij zal dat in de loop der jaren wel vergeten. En je kunt dan je standpunt nog eens duidelijk maken. Maar het enige dat de vrouw zal willen weten en zal onthouden is dat er in jouw koffie geen melk moet en één klontje suiker. Als je dit als een overwinning wil beschouwen, mij goed.

De geschiedenis heeft ons geleerd dat je geen heel continent kunt veroveren, maar dat je wel een klein stapje over de grens kunt zetten en dit kleine stukje kunt inpalmen. De andere partij zal het niet de moeite vinden om terug te slaan en laat je je gang gaan. Ook dit is het huwelijk.

Het heroïsche verheerlijken van vele veroveringen zal enkel leiden tot veel slachtoffers. Bij elke veldslag sneuvelen er veel soldaten. Het leed is niet te overzien en de overwinning is uiteindelijk bedenkelijk. In de nadagen van je leven zal je dan, zoals Napoleon, eenzaam vanop een eiland over de zee kunnen staren.

Een waarheid in relationele verbanden is het gezegde: "Zalig zijn de armen van geest, want hen is het Koninkrijk der liefde". (Ik pas het maar even aan...). Het is in de filosofie zo dikwijls beschreven dat eenvoudige mensen meestal eenvoudige relaties hebben. Hoe intelligenter, hoe moeilijker het

wordt. Tenzij je je bewust bent van wat je op een intelligente manier aanricht.

Het is dus belangrijk dat je ten opzichte van je partner je intelligentie zo veel mogelijk minimaliseert en soms ridiculiseert. Op die manier wordt het voor je partner dragelijk om met jou te leven. Trouwens eenvoud is het summum van grootheid.

Het geheim van lang samenzijn is complex en toch eenvoudig.

Enkele maanden geleden zag ik in een taverne met een prachtig uitzicht over de Oosterschelde een oud koppel met wellicht hun kleindochter. Het kind was zestien of zeventien en vleide haar hoofd tegen de schouder van grootmoeder. De vrouw streelde zacht over het haar van het meisje en praatte verder met haar man. Dit duurde even, het kon wel een schilderij zijn, tot grootmoeder glimlachend vond dat het genoeg was. Op de één of andere manier zag de vrouw dat ik dit gebaar had gezien.

Even later vertrok ik. Op de steile trap naar buiten gaf ik een hand aan mijn vrouw. Ik keek nog even naar binnen en het oude koppel merkte dat.

Ze wuifden. Ik wuifde even terug.

Sam